

си. Ти си синъ на чорбаджия. Ти си ученъ човѣкъ, четешъ корана, знаешъ законитѣ, говоришъ френски и други чужди езици, получавашъ заплата, като училищенъ настоятелъ и като сѣдия. Не си ли доволенъ?

— Азъ излѣзохъ въ Балкана, отговаря Цанко Дюзтабановъ, за правда и свобода. Нашитѣ съседи сърби, гърци, власи сж свободни. Дошълъ е редъ и на българитѣ да иматъ свобода.

— Но възможно ли е това?— пита председателтъ. Турция е такава силна и велика държава, съ толкова много войска, топове и пари, какъ мислѣхте да я надвиете? Ти, като образованъ човѣкъ, не разсѣди ли, че съ кремъклийки рѣждявали пушки и съ черешови топчета това не може да стане. Вашата работа е детинска и глупава. Ти не знаеше ли това?

Цанко Дюзтабановъ съ усмивка каза:

— Азъ много добре зная това, но ние бѣхме убедени, че вие турцитѣ не знаете най-главното...

— Кое? — запитаха всички турски сѣдии, вперили очи и наострили уши да чуятъ башъ комитата.

— Вие сте варвари хора и не знаете, че народитѣ иматъ право да бждатъ свободни. Българитѣ сж потиснати и затова се бунтуватъ. Намѣсто да изслушате болкитѣ имъ, да имъ дадете права и свобода, вие ги избивате. Въ Европа има добри и милостиви хора; тѣ ще видятъ, че вие не ловите само въоръженитѣ бунтовници, ами грабите народа и убивате невинни жени, старци и деца. Вашитѣ звѣрщини ще възмутятъ образованитѣ хора въ Европа и тѣ ще поискатъ вашето изгонване отъ тукъ.

Цанко имаше още да говори, но председателтъ издрѣнка звѣнеца и изрева:

— Шитъ! Мълчи! не е твоя работа!...